

Deze Nieuwsbrief is voor leden van Huismuziek, vereniging voor samenspel en instrumentenbouw

Zestig jaar Huismuziek: essentie blijft

— door Sonja van Dijk —

Struinen door zestig jaar geschiedenis van Huismuziek is een zoektocht met kleine en grote verrassingen. Ik verwonder me over de vele zaken die ik niet wist en herken het vertrouwde. Hoe kan het ook anders? Bij Huismuziek gaat het over mensen en hun hartstocht, idealen en teleurstellingen. Maar wat is blijvend in al die jaren, vraag ik me af. Hoe kan het dat Huismuziek nog steeds bestaat, terwijl zoveel verenigingen in de loop der jaren het loodje legden?

Oprichting Huismuziek en opbouw, tot begin jaren zeventig

Op 5 mei 1951 houdt Gerrit Vellekoop een doortimmerde oprichtingstoespraak in Terminus Utrecht. Hij verwijst naar het ontbreken van deskundige leiding bij huismuziek door amateurs. Veel mensen maken wel fijn muziek, maar streven onvoldoende naar 'technische volmaaktheid'. Er is bovendien sprake van een 'cultuurcrisis', zo kort na de Tweede Wereldoorlog. Er moet volgens Vellekoop en zijn medeoprichters een vereniging komen, waar de mensen de 'vreugd van het samen muziek maken' beleven. Verder betoogt hij dat de vereniging:

open wil staan voor alle geloofsrichtingen en sociale klassen;
service gaat bieden aan iedereen die erom vraagt en wil samenwerken met vergelijkbare instellingen in binnen- en buitenland; muziek gaat zoeken, interessant genoeg voor samenspel door amateurs en geschikt voor verbetering van het spelniveau.

Er zijn al honderd leden in 1951. Het aantal cursussen loopt in de jaren daarna op tot dertig per jaar en er wordt binnen vijf jaar al met steeds meer verschillende instrumenten muziek gemaakt. Zeker zes plaatse-

Foto: Frans Eppink

lijke afdelingen starten snel na elkaar, waarvan Groningen nog in december 1951. Vellekoop doet alles vanuit zijn woonhuis: administratie, voorlichting, opbouw van archief en bibliotheek. Hij laat microfilms van (vooral renaissance-) muziek komen uit binnen- en buitenlandse bibliotheken. Hij transcribeert deze zelf met de hand in modern notenschrift, laat ze vermenigvuldigen voor samenspel of geeft ze uit, ook als bijlage bij de mededelingenbladen van Huismuziek. En hij ontwerpt een officiële studiemethode blokfluit. Gerrit Vellekoop en zijn vrouw, Sip, en met hen al die bestuurders en cursusleiders uit de beginjaren, waren idealisten. Een deel van hen, waaronder de Vellekoops, kwamen voort uit de Arbeiders Jeugd Centrale (AJC), die zorgde voor de culturele 'verheffing' van arbeiderskinderen en gezinnen. Ook Huismuziek ging gezinsweken aanbieden,

waaruit heel wat professionele musici zijn voortgekomen.

De bloei in de eerste vijftig jaar laat zich aflezen aan de grote overheids subsidie in 1962. Het niveau van samenspelen gaat, met behoud van plezier, duidelijk omhoog. Het blijkt niet moeilijk professionele jonge en oudere leiding te werven voor de cursussen, die in de zeventiger jaren worden uitgebreid met kamermuziekweken. De muziekkeuze biedt nu ook meer mogelijkheden. Er is niet alleen oude, maar ook klassieke en geheel nieuwe muziek,

deels speciaal voor Huismuziek gecomponeerd. Het blad Huismuziek is met ingang van 1970 een volwaardig tijdschrift en de muziekbijlagen zijn ruimer van opzet. Die bijlagen bestaan nog steeds, sinds het eerste Mededelingenblad van januari 1952.

In 1972 gaat Vellekoop met pensioen. De bibliotheek is succesvol en het aantal adviezen aan particulieren en instanties over onder meer aankoop van instrumenten en muziekkeuze, is inmiddels niet meer bij te houden. Er komt nu een echt kantoor, met vier medewerkers en een directeur, musicologe Ine Jellema, waarna de verdere ontwikkeling van Huismuziek zich kan voortzetten.

Zeventiger tot eind tachtiger jaren: groei en vernieuwing

De bouwers binnen Huismuziek presenteren zich inmiddels met steeds meer kennis en vaardigheden.

lees verder op pagina 2

Redactioneel

Op naar de volgende zestig jaar!

Zestig jaar bestaat Huismuziek nu als landelijke vereniging! Daarom presenteren we u dit jubileumnummer van de Nieuwsbrief Huismuziek. Dit nummer kondigt helaas meteen het einde aan van de nieuwsbrief die u vijf keer per jaar ontving. Met ingang van 2012 verschijnt hij namelijk nog slechts twee keer per jaar.

In dit nummer probeert de redactie in compacte vorm die zestig jaar te beschrijven en we vielen bij het doorspitten van het archief van de ene verbazing in de andere! Wat een variëteit aan materiaal is er, en wat heeft de vereniging veel verschillende gedaanten gehad. Met de daarbij horende pieken en dalen in ledenaantallen.

Dat de vereniging door de jaren heen bleef bestaan, is opmerkelijk. En wie deze nieuwsbrief doorleest - en misschien de andere nummers uit de afgelopen vier jaar er nog eens bij pakt - snapt daar meer van. Altijd weer blijkt de liefde voor muziek en het plezier dat samenspel en samenwerking geeft, medewerkers, docenten en bestuurders te motiveren de vereniging in stand te houden en te vernieuwen.

Wij danken iedereen die in de loop van de afgelopen vier jaar heeft meegewerkt aan de Nieuwsbrief Huismuziek voor hun bereidheid zich te laten interviewen en persoonlijke ontboezemingen met ons te delen. Voor verslagen uit de regio's en recensies van boeken en cd's. En voor alle impressies van even zo vele Huismuziek cursussen. En we danken Jacomien Dicke, die op onnavolgbare wijze vier jaar lang met haar cartoons voor de vrolijke noot zorgde.

Tot ziens bij de cursussen en projecten of op de algemene ledenvergadering op 9 juni 2012 om 11.00 uur in Parnassos, Utrecht.

HUISMUZIEK HEEFT APLOMB

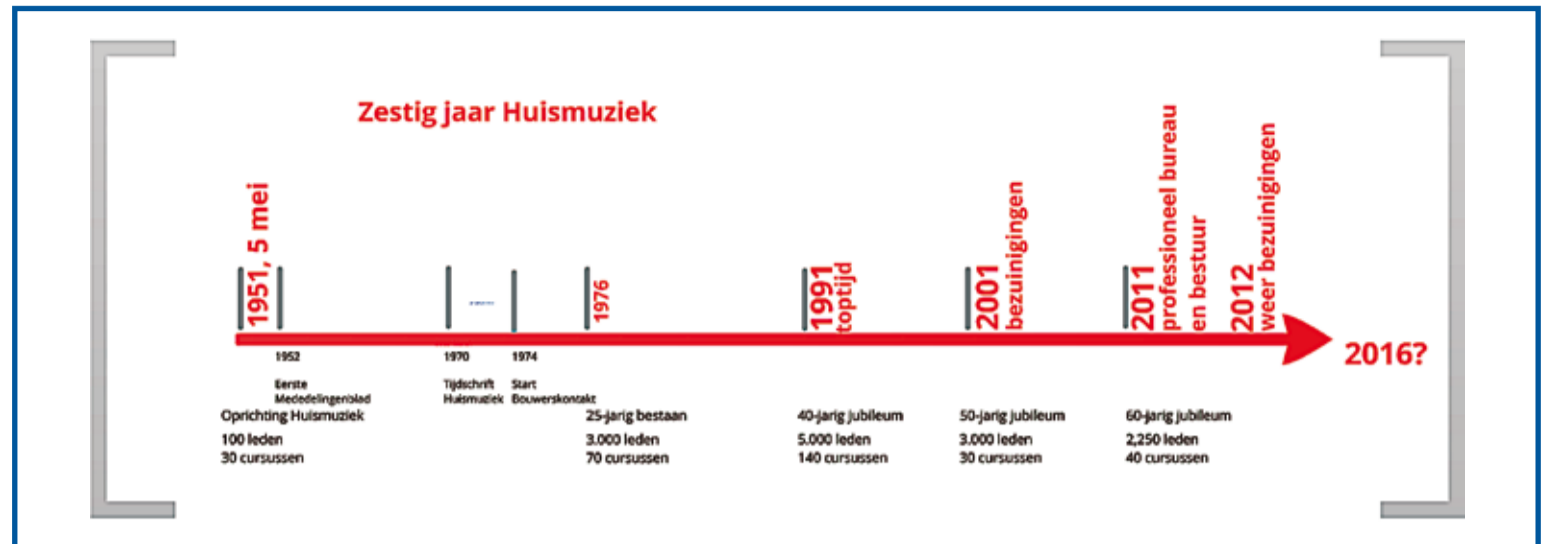
Onder leiding van Toon Moonen starten ze in 1974 met de zeer actieve Werkgroep Bouwerskontakt. Het totaal aantal leden van de landelijke vereniging ligt rond 1976 al boven de drieduizend, het aantal cursussen loopt op naar zeventig per jaar.

Huismuziek wordt steeds meer aangesproken als informatie- en documentatiecentrum. In de statuten vereenvoudigt het doel naar 'de Vereniging stelt zich tot doel de huismuziek te bevorderen'. Arie Koorneef bedenkt tijdens brainstormsessies voor het meerjarenplan 1982-1984 de uitdrukking 'in de lantaarnpaal klimmen' als leidraad voor het besturen van de vereniging. Kijken naar de toekomst en daar het heden op afstemmen, en goed luisteren naar kritiek en voorstellen van leden.

Het cursusaanbod breidt uit met kinder-, jeugd- en jongerenweken, lichte muziek, renaissance- en barokdans, muziek van 'zondagscomponisten', kadervorming en bouwcurssussen. Er komen thematische cursussen en de kamermuzieksector werkt actief samen met uitvoerende beroepsmusici. De 'ontwikkefunctie' van Huismuziek wordt door het ministerie van Welzijn Volksgezondheid en Cultuur (WVC) erkend en beloond als subsidiegrond. Hieraan worden uiteraard eisen verbonden. Extra taken die ook (financiële) draagkracht geven zijn onder andere het jaarlijks organiseren van het Orlando Festival en meewerken aan de oprichting van het Repertoire Informatiecentrum Muziek (RIM). Waar nodig wordt nu bij het aanbod van cursussen gedifferentieerd naar moeilijkheidsgraad. Dat is geheel nieuw voor Huismuziek. En de leden willen wel! Hun aantal groeit in de tachtiger jaren naar vijfduizend en ze kunnen kiezen uit honderd veertig cursussen per jaar. Cijfers die daarvoor en daarna nooit geëvenaard zijn.

En dan is er het omslagpunt voor Huismuziek, als WVC rond 1988 voor elke amateurkunst één sectorinstituut wil gaan instellen, zodat de financiële middelen beter verdeeld kunnen worden. Daar komt echter zoveel protest tegen, dat de overheid inbindt en overgaat tot het instellen van koepels van amateurverenigingen. Huismuziek moet gaan vallen onder het LOAM (Landelijk Overleg Amateur Muziek) en wordt geacht bij de voorbereidingen het voortouw te nemen.

De opdracht om wat in jaren is opgebouwd af te breken, gaat Ine Jellema te ver en ze vertrekt in 1988. Na, zoals ze zelf zegt, "geweldige jaren bij Huismuziek, waar ik in een sfeer van volledige vrijheid en hartelijk-

heid het werk van Gerrit Vellekoop en anderen – samen ook met Jan Willems – kon voortzetten, verbreden en uitbouwen. Een tijd waarin alles wat bedacht werd, ook snel kon worden uitgevoerd." Ine wordt directeur van het conservatorium in Arnhem.

Negentiger jaren tot begin 2000: zoeken en overleven

In het blad Huismuziek van oktober 1991 spreken bestuurders over het 'tweede leven' van Huismuziek. Want daar gaat het naartoe: van idealisme als drijfveer naar consumptie als leidend principe. Elders heet het dat de muziek niet meer 'naar het volk gebracht' hoeft te worden, want het 'volk' kan zelf kiezen. Huismuziek is geen aanspreekpunt meer voor overheden en instanties. Veel mensen hebben zelfs nog nooit van Huismuziek gehoord. In de Jubileumbundel ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan verwijt bestuurslid en musicus Norbert Kunst de vereniging te zelfgenoegzaam bezig te zijn en hij constateert dat we bij de jeugd de boot hebben gemist. Er zijn echter ook andere oorzaken voor de teruggang in jeugd-aanmeldingen: de landelijke vakantiespreiding, meer aanbod van andere jongerenkampen, meer gezinsvakanties, verbreding van het programma van muziekscholen. Zij bieden nu ook aan, wat eerder meer het terrein van Huismuziek was: groepslessen, kinderorkesten, moderne muziekbands, losse cursussen en weekends.

Het aantal leden loopt terug naar krap drieduizend en de cursussen naar dertig per jaar. Veel overleg met LOAM leidt opnieuw tot een redelijke subsidie voor de cursussen, maar er zijn momenten – eind jaren negentig - dat Huismuziek financieel bijna ten onder gaat. Mede dankzij de financiële nalatenschap van twee trouwe leden werd dit voorkomen.

Het mes moet dus in de organisatie. Bureau en bibliotheek verhuizen naar het privé-adres van een bestuurslid; de cursusuitgaven worden strak in de hand gehouden; vraag en aanbod van cursussen worden beter op elkaar afgestemd. De broekriem aanhalen werkt: de bescheiden viering van het jubileum tijdens de algemene ledenvergadering in 2001 eindigt met een gunstig vooruitzicht voor 2002.

Nieuwe tijden breken aan: Huismuziek bloeit en vernieuwt weer

Arie Koorneef – hij was een geweldig bestuurder volgens Ine Jellema – kan geen commentaar meer geven op de term 'lerende organisatie' uit de beleidsplannen van het bestuur anno 2011, waarin het spreekt van de 'lerende functie' van elk bedrijf. Arie overlijdt in 2010. Maar misschien wijken de woorden van nu niet zo veel af van wat hij bedoelde met de 'lantaarnpaalfunctie'. Als je een vereniging hebt met personeel, ben je ook een bedrijf. En bedrijven moeten vooruit blijven kijken, leren van hun fouten en nieuwe inzichten omarmen. En dat is sinds 2006 aan de gang in Huismuziek. Het eigen landelijk bureau is weer helemaal terug, nu in Arnhem. Met drie medewerkers: twee musici en een musicoloog. Lees hierover de bijdragen van Sabine d'Hont en Didi de Pooter in dit blad. De penningmeester is een vakvrouw, de secretaris heeft ruime bestuurservaring in de non-profitsector en de voorzitter komt uit het bedrijfsleven. Twee van de drie zijn ook ervaren amateurmusici. Er ligt een Meerjaren Ontwikkelplan 2011-2014, op basis van het Discussiedocument Strategie Huismuziek 2011-2014, waarmee Huismuziek bewijst de zaakjes goed op orde te hebben.

Er is echter opnieuw sprake van een 'cultuurcrisis' in Nederland, maar nu van een andere orde dan in 1951. Toen was ons

land bankroet na de Tweede Wereldoorlog. In 2011 is de crisis te danken aan mondiaal financieel wanbeheer en luistert het kabinet niet altijd naar weloverwogen meningen uit de wereld van kunst en cultuur. Ook een overheid moet een 'lerende organisatie' zijn en kan dit niet alleen van haar burgers eisen.

Intussen is er nog steeds veel enthousiasme en dadendrang bij leden en vrijwilligers, deelnemers aan cursussen en in de plaatselijke Huismuziekverenigingen. De regionale samenspelprojecten slaan aan bij leden en losse deelnemers. Nieuwe kamermuziekdagen - waarin wordt samengewerkt met muziekscholen en plaatselijke centra voor kamermuziek - zijn in ontwikkeling en zien er veelbelovend uit. Bij sommige fondsen valt hiervoor nog wel eens een subsidie los te peuten. De Music Mix weekenden brengen een scala aan nieuwe muziekvormen, docenten en deelnemers met zich mee, die de vereniging van binnen uit vernieuwen.

Aan het einde van de dwaaltocht door zestig jaar Huismuziek blijkt de vereniging dan wel kleiner te zijn geworden (2.250 leden, 40 cursussen), maar de uitgangspunten van de oprichters staan nog steeds 'als een huis'. En in dat huis zal ook in de komende jaren muziek worden gemaakt, omdat er altijd weer mensen zijn die dat graag samen met anderen doen en daarvoor een plek zoeken. En ze willen dat goed doen, onder deskundige en geduldige leiding. Het huis kan half afgebroken worden of lekken hier en daar, de 'oprechte amateur' zal het opknappen en er blijven spelen.

Met dank aan Ine Jellema, voor haar onmisbare aanvullingen en commentaar.

Mijn cello maakt nieuwsgierig

- door Joke Duursma -

Op 8 oktober nam ik een kijkje bij de Open Zolderdag van de bouwgroep strijkinstrumenten van Bouwerskontakt. Wat zoek je daar als enthousiaste cellospeler, die niet van plan is als bouwer aan de slag te gaan? Dat zit zo.

Mijn instrument is ooit bij een zolderopruiming gehavend tevoorschijn gekomen en daarna vakkundig gerestaureerd in opdracht van de toenmalige eigenaar. Vervolgens lag hij daar stof te verzamelen. In overleg met mijn docente besloot ik hem te kopen.

Naarmate mijn prestaties vorderden, stelde ik hogere eisen. Ik ging zoeken op internet, ontdekte www.strijkersforum.nl en leerde daar dat er meer mensen bezig zijn hun instrument te ontdekken.

Ik zette betere snaren op mijn cello en vroeg Guust François (vioolbouwer) ernaar te kijken. Hij verlaagde de kam, zodat de snaren dichter bij de toets komen. En hij verplaatste de stapel. Ik mocht meekijken aan de werkbank, wanneer eraan gesleuteld werd. En toen was het nog maar een kleine stap om een bezoek te brengen aan een Open Zolderdag, waar ervaringen worden gedeeld.

Eén van de leden gaf een presentatie over de flexibiliteit van de bladen. Tot hoever kun je hout weghalen. Op sommige plekken is het blad drie millimeter dik; op andere tweeën-half. Waarom is dat? En dan is er nog niets gezegd over de kwaliteit van het hout, die steeds weer anders is. Het gebeurt te weinig dat er spelers op bezoek komen en dat is jammer, want we kunnen veel aan elkaar hebben.

Spelers, als het gaat om de kennis en het onderhoud van hun instrument en ook hoe je aan een goed instrument voor een redelijke prijs kunt komen. En bouwers, als het gaat om de mening van spelers over de kwaliteit van een nieuw gebouwd instrument. Voel je dus uitgenodigd! Meer informatie is te vinden op www.bouwerskontakt.nl.

Dertig jaar Bouwerskontakt

en wat erbij komt kijken

- door Jan Bouterse -

Bouwerskontakt (toen nog Werkgroep Bouwerskontakt) werd opgericht in 1974 door Toon Moonen. Jan Bouterse – bouwer, gepromoveerd onderzoeker, docent en schrijver – is lid sinds 1980. De redactie vroeg Jan wat hem drijft dat hij zich zo actief voor deze ‘poot’ van Huismuziek inzet, en hoe hij de ontwikkeling van de bouwersgroep ziet. Per kerende mail kregen we onderstaande reactie.

“Het is lastig te zeggen wat ik leuker vind: muziekinstrumenten maken - in mijn geval blokfluiten en soms een traverso of barokhobo -, het onderzoek naar historische instrumenten of het schrijven over beide activiteiten. Ik denk dat juist de combinatie voor mij zo belangrijk en inspirerend is.

Ik heb de eerste jaren van Bouwerskontakt niet meegemaakt, maar toen ik lid werd, kon je nog spreken van de pionierfase, waarin een ‘hongerige’ groep mensen op een breed front bezig was kennis te verzamelen: over materialen, gereedschappen en technieken, akoestiek en natuurlijk historische instrumenten. We organiseerden cursussen, zoals met de Nieuw-Zeelandse blokfluitbouwer Alec Loretto, waarbij we diep in de materie doken. Er zijn mensen die maar eens in hun leven

een instrument maken, een cursus volgen bij Bouwerskontakt en dan kort bij de club blijven hangen. Fluitbouw werd voor mij een blijvende activiteit: een leuke, maar intensieve hobby en een tijd lang ook een onzeker beroep. Ik bleef lid van Bouwerskontakt, juist omdat ik behoefte hield aan het uitwisselen van informatie. Ik geef op dit moment (najaar 2011) weer een cursus blokfluitbouw. En ook nu heb ik soms het gevoel dat ik van de cursisten meer leer dan zij van mij. De vragen die zij stellen, houden mij namelijk scherp. Dat geldt ook voor mijn redacteurschap van de Bouwbrief. Je moet daarbij voortdurend attent zijn op wat er zoal speelt en wat voor de lezers van het blad interessant kan zijn. Na het ‘brede elan’ van de beginperiode van Bouwerskontakt is er nu sprake van meer specialisatie. De nieuwe generatie

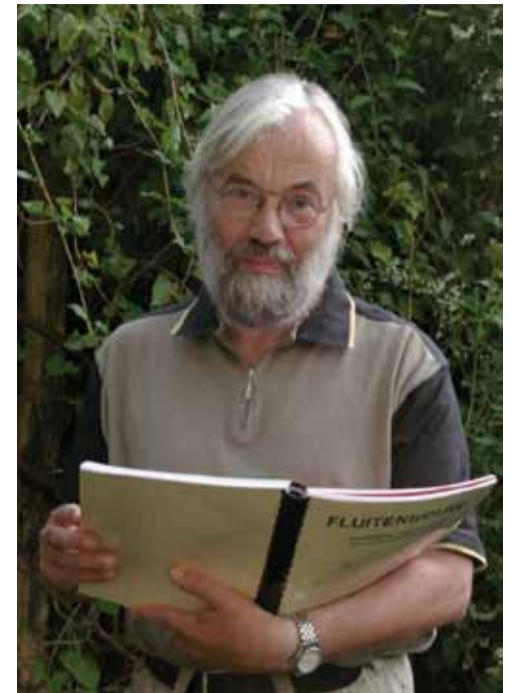
bouwers hoeft niet met een lantaarntje naar schaarse kennis te zoeken, maar vindt een overvloed aan (al of niet digitale) informatie over het instrument van zijn of haar keuze. Bouwerskontakt kan helpen deze mensen de juiste weg te wijzen en de dvd met vroegere Bouwbriefen is voor hen een nuttige bron van informatie.

Wat ik voor de verdere ontwikkeling van Bouwerskontakt graag zou zien:

- een grotere afwisseling aan cursussen, voor beginners en (iets) gevorderden;
- studiebijeenkomsten en excursies, zoals vroeger naar het Gemeentemuseum Den Haag, waarbij je in contact kwam met historische instrumenten;
- meer internationale samenwerking, bijvoorbeeld met de bouwers in België;
- de Bouwbrief met enkele pagina’s kleurenfoto’s.

Tot slot

Sommige mensen raken geïnspireerd als ze mij in de werkplaats bezig zien, anderen schrikt het juist af. Hetzelfde zal gelden voor mensen die de Bouwbrief lezen. Hoe

Jan Bouterse

kun je tegelijk laagdrempelig zijn en interessant blijven voor mensen die al een heel stuk gevorderd zijn in de instrumentbouw? Zelf begon ik met nul komma nul technische ervaring en leerde ik met vallen en opstaan het vak. Als elke serieuze bouwer heb ik het gevoel dat mijn instrumenten nog beter kunnen. Het is een ontdekkingsreis die nog niet is voltooid en die ik graag met andere mensen samen maak, bij Bouwerskontakt”.

Papieren werkelijkheden en het haalbare

- door Sonja van Dijk -

Voor deze nieuwsbrief over zestig jaar ‘Huismuziek, vereniging voor samenspel en instrumentenbouw’ (officiële naam) sprak ik met Peter Oosterbaan, secretaris van de bijna zestigjarige Huismuziek Amsterdam. Af en toe, als voorzitter Annelies niet kan, zit Peter ook wel voor. Hij heeft het sinds zijn pensionering lekker druk met zijn blokfluiten, zijn dulcianen, het zelf snijden van rieten en nog een heleboel andere dingen. Wat betekent Huismuziek voor hem en hoe houd je een plaatselijke vereniging overeind?

“Huismuziek moet het mogelijk maken dat mensen die muziek willen maken, medespelers kunnen vinden op een gestructureerde, eenvoudige wijze. Huismuziek bemiddelt en kan een startpunt zijn. Geen kant-en-klare pakketten bieden, maar mogelijkheden. Zelf ging ik dertig jaar geleden voor het eerst naar een barokcursus van Huismuziek, voor een gevarieerde groep instrumenten. En van het een kwam het ander. Na mijn pensionering in 2007 wilde ik wel iets in het Amsterdamse bestuur doen. Eerder had ik me nooit met de plaatselijke Huismuziek bezighouden.”

Je bent net terug van een consortcursus in België. Hoe was dat?

“Vanaf het eerste moment was er een wonderlijk goede samenwerking tussen de deelnemers, die elkaar geen van allen kenden. Men luisterde naar elkaar en begreep elkaar. Soms klikte het muzikaal en tussen de mensen zo goed, dat ik er kippenvol van kreeg. Echt fantastisch! Dat is muziek voor mij: samen werken, voelen en voegen. Het is een bouwproces: je maakt iets samen. Of dat nu binnen Huismuziek is, of daarbuiten, dat maakt mij niet uit.”

Kan Huismuziek zich dan wel blijven onderscheiden in Nederland?

“De servicefunctie van Huismuziek is erg belangrijk, met spelersbank, docentenbank en bibliotheek. Zowel landelijk als regionaal. En er mogen best nog meer thematische cursussen komen. Met gevarieerd samengestelde groepen rond een tijdvak of thema kun je steeds nieuwe ervaringen opdoen. Ik ben overigens geïnteresseerd in hoe de landelijke cursussen tot stand komen. Waarom worden welke keuzes gemaakt? Natuurlijk moet Huismuziek financieel rondkomen, maar het is nu in Nederland gemeengoed alleen rekening te houden met de ‘kijkcijfers’ – en dat willen we bij Huismuziek natuurlijk niet altijd.”

Hoe doen jullie dat dan in Amsterdam?

“Zonder meerjarenplannen. Ik haat ze, omdat ik er in mijn werk in het speciaal onderwijs mee doodgegooid werd. Ik zei dan altijd: oké, maar morgen, en volgende week. Wat doen we dan met deze kinderen? Laat de mensen bij Huismuziek niet te

Consorten

ver vooruit willen lopen, alsjeblieft. We moeten ons niet laten regeren door ‘papieren werkelijkheden’. Visionaire geesten zijn nodig, maar ze moeten niet met zichzelf aan de haal gaan. De praktijk van elke dag mag niet vergeten worden. Misschien houden we zo Huismuziek Amsterdam overeind: we lopen als bestuur samen soms even op met een nieuw initiatief, bijvoorbeeld als er een nieuw ensemble gevormd wordt, maar trekken ons daarna snel weer terug. Niet meer vooruitkijken en organiseren dan strikt nodig is. Dat werkt bij ons goed. Overigens: wel met een heel bekwaame penningmeester! En of we in 2012 het zestigjarig bestaan vieren? Dat weet ik eigenlijk nog niet – dat is volgend jaar pas!”

Dulcianen

Draailier

Muziek verveelt nooit

Fragment uit een ingezonden brief van Mark Spoelstra, wonend in Duitsland

“Ik ben lid van Huismuziek en Bouwerskontakt sinds ik denken kan. Heb mijn hele leven met de muziek, soms ook voor de muziek geleefd. Ik woonde en werkte onder meer zestien jaar in Afrika. Sinds 1986 bouw ik zelf instrumenten, waaronder een dulcimer, een draailier en een doedelzak. Sinds dertig jaar speel ik pommer in een ensemble voor oude muziek en al tien jaar zing ik in een gospelkoor.

Muziek is veelzijdig, verveelt nooit en leidt af van problemen. De belangrijkste doelgroepen van Huismuziek zijn volgens mij: jeugd tussen 6 en 24 jaar, zestigplussers en ouders met kinderen. Maar vooral jeugd. Stad en overheid moeten verplicht worden subsidie te geven aan het muziekonderwijs. En laat kinderen vooral zelf kiezen wat ze willen spelen: van middeleeuws tot modern improviseren.”

Dulcimer

Vijf jaar Huismuziek

- door Sabine d'Hont -

Bij toeval maakte een leerling mij vijf jaar geleden attent op de vacature bij Huismuziek. Na mijn verhuizing naar het oosten van het land kon ik goed aan de slag als blokfluitist en muziekdocent, maar ik houd ook van organiseren. Huismuziek kende ik uit mijn jeugd. Ik bewaar goede herinneringen aan de leuke cursussen en ik genoot van het tijdschrift. Voor zo'n eerbiedwaardige oude instelling wilde ik graag werken!

Hoe ik het de eerste tijd in mijn eentje op 'het bureau' gered heb, zonder enige vorm van automatisering, is me nu een raadsel. Het was een hele toer om grip te krijgen op de vereniging en het werk. Er stonden een heleboel veranderingen en plannen op stapel, met veel vergaderen en discussiëren. Na een jaar moest ik van mijn gezin naarstig op zoek naar kantoorruimte en er moest iemand bij komen om mij te helpen. Nu, na vijf jaar, hebben we een goed team met drie medewerkers in een goed geoutilleerd bureau. Met een professionele penningmeester en een bekwaam bestuur komen we eindelijk in rustiger vaarwater.

Ik beschouw het als een wonder dat Huismuziek ook in barre tijden altijd overeind is gebleven, al zestig jaar. Huismuziek heb ik in de vijf jaar dat ik er werk, zien

veranderen in een cursusbureau met een eigentijdse uitstraling, dat flink aan de weg timmert. Het aantal cursisten is verdubbeld, nu duizend per jaar.

Wat kunnen de leden en cursisten in de komende jaren nog meer verwachten?

Continuering van kwaliteitscursussen, meer samenwerkingsverbanden met andere organisaties, meer kamermuziekontmoetingsdagen, nascholing voor muziekdocenten en een bibliotheek die zich verder zal ontwikkelen als digitale database. In de loop van volgend jaar wordt de website

verbeterd, een belangrijk instrument. Huismuziek zal zich verder profileren als een onmisbaar instituut voor de actieve amateurmusicus. Ik hoop dat wij onder andere met de Music Mix weekends in staat zijn ook jongeren te trekken naar onze activiteiten.

Huismuziek, het Bureau

- door Didi de Pooter -

Bij het woord 'huismuziek' denk je niet aan een kantoor, toch? Eerder aan een knusse woonkamer, musiceren met je vrienden, een hapje en een drankje. 'Huismuziek, de Vereniging' voldoet aan deze gezellige eisen en biedt nog meer: nieuwe muziekvrienden, weekends vol getoeter en gezang, musiceren onder een bladerdak, nieuwe en oude stukken, ploeter- en glansmomenten.

'Huismuziek, het Bureau' is een ander verhaal. Gezellig is het hier niet, geen hapjes en drankjes, alleen zelfmeegebrachte boterhammetjes en thee. Voor koffie moeten we drie verdiepingen naar beneden. Wat we wel hebben, zijn partituren. We komen erin om, vooral als de weekcursussen in aantocht zijn en we tien verschillende muziekstukken moeten kopiëren voor vijftig verschillende mensen die elk een ander instrument spelen...

Gelukkig verdelen we de taken. Sabine is de aanjager, de motor en ideeënbus in hoogstei- gen persoon. Op een bureaustoel zitten is niet haar sterkste punt en ze is al maanden op zoek naar het ideale koffiezetapparaatje voor op kantoor. Ze is dol op mooi vormgegeven theedoosjes en neemt cadeautjes voor ons mee als ze van vakantie terugkomt. Paola is de stille kracht, altijd even (klant)vriendelijk en heel precies. Ze is een echte Italiaanse, maar verbetert soms ons Nederlands. En ik? Ik ben de facebookkoningin, de grote belofte, de frisse wind. Zucht... het zal wel. Ik maak de langste dagen, zit vaak alleen op kantoor en wacht met smart op de opening van een verderfelijke Amerikaanse koffieketen op Arnhem Centraal.

Daar zitten we, vlak bij het station, in een inspiratieloos pand. Aan de Rijn, dat wel, maar daar zien we niks van. We zitten ingeklemd tussen architecten en databasetechnici in een lange grijze gang. En het allerergste: we hebben flinterdunne wandjes en onze bureaus zijn er ALTIJD! Muziek draaien is dus uit den boze. Hard lachen of praten kan eigenlijk niet, maar dat vergeten we vaak.

Er zijn ook mooie dagen, echt. In de herfst kleuren de bladeren van de platanen voor ons raam geel, een prachtig gezicht! Ook motiverend zijn lieve brieven van cursisten of enthousiaste telefoontjes van muzikliefhebbers die Huismuziek voor het eerst meemaken. We hebben nu ook een plastic bloemetje met een zonnecelletje dat danst als de zon schijnt. Waar ze de beat vandaan haalt? Die denkt ze er voor het gemak bij, net als wij.

Dankzij onze leden

In dit nu aflopende jaar overleed een trouw lid van Huismuziek. Ze nam jaren deel aan de Algemene Muziekweek en heeft onze vereniging een legaat nagelaten van € 6.750,00. Het bestuur is de familie heel erg dankbaar.

klassieke muziek agenda

Handig formaat, een overzichtelijke weekindeling en veel informatie, o. a. componisten-alfabet, biografieën en redactionele bijdragen.

Onderwerpen:
Voorwoord bariton Henk Neven,
Het Gesualdo Consort en Sweelinck,
Diepenbrock, Mahler, Escher, Polo de Haas, Cage
en opnames van het Concertgebouworkest
Componisten-gedenkjaren 2012 en 2013.

prijs € 12,95

www.uitgeverij-resonans.nl

Noord Esweg 2
7447 GB Hellendoorn
Telefoon: 0548 655263
Fax: 0548 655276
info@bfmarketing.nl

Resonans
uitgeverij

COLOFON

In 2012 zullen er twee nieuwsbrieven verschijnen, eind mei en eind oktober. Heeft u kopij voor het meinummer, dan kunt u dat tot uiterlijk 15 april 2012 sturen naar redactie@huismuziek.nl De rubriek 'lezersadvertenties' is in de nieuwsbrief komen te vervallen en is verplaatst naar onze website www.huismuziek.nl onder 'kleine advertenties' en is voor leden nog steeds gratis. Stuur een e-mail naar info@huismuziek.nl met de tekst die u geplaatst wilt zien. Een foto toevoegen is mogelijk.

Redactie
Sonja van Dijk en Chris Eken (eindredactie).
Met vaste medewerking van Bureau Huismuziek

Illustraties
Jacomien Dicke, Utrecht

Opmaak en drukwerk
Drukkerij Hega, Rijswijk

Contactgegevens Bureau Huismuziek
Bureau Huismuziek
Postbus 9, 6800 AA Arnhem
Telefoon 026 - 845 07 88, op werkdagen van 9.00-14.00 uur
E-mail info@huismuziek.nl
Website www.huismuziek.nl

Oplage 2.600 stuks

huismuziek
VERENIGING VOOR SAMENSPEL EN INSTRUMENTENBOUW